

Blog 145: The snow must go on

Wanneer er sneeuw valt gebeurt iets magisch. Sneeuw verdeelt het land in twee kampen, misschien nog wel meer dan wanneer het gaat om Piet. Niet Paulusma maar die andere. Naast het feit dat we dus twee kampen hebben, is er ook traditioneel paniek en 2300 km file, maar dat terzijde. Je houdt ervan of je haat het. Geen middenweg. Althans, hier wel maar daar wordt gestrooid.

We hebben in de linkerhoek kamp "Buienradar". Zij zijn degelijk voorbereid en genieten van de sneeuw. Auto wordt vervangen voor een slee, schoenen worden laarzen, pet een muts, humeur wordt wat beter en zien de lol en schoonheid wel van de witte wereld. Ik hoop dat dit niet racistisch wordt opgevat.

In de rechterhoek hebben we kamp "Godverweerdieteringzooiopdeweg" of "Hetzalwelmeevallen" —>hadden we maar geluisterd, —>waarom sta ik altijd in de file, vertrek gewoon op tijd net als ik of rij verdomme eens normaal het is maar sneeuw.

Ik denk dat dit wel goed samenvat welk kamp dit is. Ze haten het, niet alleen omdat je nu eerder vertrekt en later thuis bent, ook omdat het toch niet oangiet want die zooi verpest het ijs en noren zijn toch duurder dan Denen. Het vet voor niks anders te gebruiken dan in combinatie met een potje en een tafel. Woedend maaierend over de straten met een sneeuwschep, klagend over de sneeuwballen gooierende kinderen. Het lachen zal ze snel vergaan als ze in de grote mensen wereld zitten.

Toch hebben beide kampen een overeenkomst. Beide hebben zich laten verrassen door de sneeuwval. Hoewel het leven in Oostenrijk pas geïsoleerd raakte bij 3 meter, ligt het land hier op z'n gat bij 3 centimeter. Best knap, alleen Schiphol, de NS en andere vliegvelden leken de code geel serieus te nemen en waren een soort van voorbereid. Typerend genoeg werken daar dezelfde grote mensen die nu blij verrast zijn of als kamikazes zout lopen te strooien. Ze hadden toch echt al een aantal dagen van tevoren aangegeven dat het zou gaan sneeuwen. Ik zat dit maal zonder kinderen al te wachten met buienradar in mijn hand wanneer het zou beginnen.

Ik word, net als kinderen, blij van sneeuw. Het heeft iets magisch. Je grote mensen kind wordt even wakker en hoewel de boodschappen nu wat lastiger te halen zijn, word ik gelukkig van een witte auto, de glijpartijen en het feit dat alles wat glad is ook alles kan zijn. Het is magisch maar ook een tijdperk van undercover hondenpoep. De tijd dat je je kinderen moet leren dat gele sneeuw niet eetbaar is. De tijd dat mensen een snowfie maken, iedereen op Facebook plaatst dat het sneeuwt, de tijd van warme chocomelk met slagroom, de tijd van stampot, de tijd dat je bier koud blijft als je hem de sneeuw in drukt. De wereld is net even wat mooier.

Nu kun je het heel zwart/wit zien, lees het zoals je wilt. Goed en kwaad wordt altijd uitgedrukt in twee kleuren. Kleuren die eigenlijk geen kleuren zijn. Witte magie is beter dan zwarte, witte Piet is eigenlijk gewoon Piet Paulusma, een witte wereld is lichter want zwart is donker en donker is het 's nachts. Ook de nacht heeft wel iets wonderlijks, al is het maar een bloedmaan. Meestal slaap je er doorheen, dus kunnen we niet gewoon allemaal even de wereld zien zoals onze kinderen dat doen? Want sneeuw in het donker is ook licht, en licht is goed. Beter verteerbaar.

Of je nu voor of tegen sneeuw bent, je doet er niets aan. Geniet gewoon en heel misschien, maar nu wordt het gevaarlijk, is die witte Piet zo gek nog niet. De huidige Code geel, je kunt het met een korreltje zout nemen, maar wacht in ieder geval even tot de monsters zijn uitgespeeld.